

UTASSY JÓZSEF

A kikelet szimfóniája

NYITÁNY (Korai kikelet)

*Itt a tavasz, itt igazán!
Gerlék tetvészkednek a fán.*

*Fényes ablaküvegemen
darázs futkos le-fel, le-fel.*

*Mégis korai az óra:
üres a tél koporsója.*

*Vagy én tamáskodom csak, én?!
Lüktet ujjam az ág sebén.*

*Szebbet annál, mondd, ki látott:
szarvas legel hóvirágot.*

*Ernyőt nyit az erdő, lombot,
verejtékeznek a dombok.*

*Bércek hava inal, szalad,
csöpp csermelyek iramlanak.*

*Nézi, nézi kerek szemmel
a hídról egy öregember,*

*s nagyot köp a vízbe, dörmög:
dagadj tenger, te hétördög!*

I. MÁRCIUS

*Csetteg a rigó,
köszörüli már torkát,
hisz füttyülni jó.*

*Lány örömű Nap:
tükröd itt minden tócsa,
oly gyönyörű vagy.*

*Füzek fodrásza,
szél fésüli hajukat
fényesre, lágyra.*

*Nyesik a sövényt,
metszik a meggyfaágat,
park füve lázad.*

*Drága kökörcsin:
millió éve te vagy
itt az örök csíny!*

*Virrasztok veled,
márciusi hold, látod,
én, vén barátod.*

*Csillag-garázsban
álmodó autók alatt
macskák bagzanak.*

*Hiába várom:
nagy szemem tábortüzét
nem oltja álom.*

*Negyvenhét éve,
hogy kijajdult magából
anyám a fényre.*

*Rügyek sortüze
ragyogta hírül jöttöm:
éljek örökkön.*

II. ÁPRILIS

*Száműzött színét
világgá kiáltja ím,
az aranyeső.*

*Vidáman sárgáll,
mert bánata nincs még a
szomorúfűznek.*

*A háztetőkön
galambok balladáznek:
„Nézz a fejembe!”*

*Nagy önfeledten
mitugrasz verébcapat
fürdik a porban.*

*Hirtelen fényes
zápor zúdul nyakunkba,
friss, kikeleti.*

*Taxi ront bele
a tükrös tócsákba: zsupsz!
Csupa ég lettem.*

*Nap, sugaradtól
kifeszlenek a bimbók,
rügyek repednek.*

*Evoé, Húsvét!
Krisztus nem, de föltámadt
lelke, a lágy szél.*

*Rigók, torkosak!
Bezzeg télen nem volt még
egy kukkotok sem.*

*Zengj csak, Nyitnikék!
Mennyi, de mennyi ajtót,
zárat nyitni kék.*

III. MÁJUS

*Meggyfavirágok!
Nálatok fehérebben
íme, itt állok.*

*Hull a hajamra,
szakad a szírom-zápor,
meg a virágpör.*

*Honnan e bánat?
Torkolattüze villog
a tulipánnak.*

*Május. Orgonák
mélylila illata leng,
liliom mereng.*

*Immáron ötven
esztendő van mögöttem,
immáron ötven.*

*Láttam, s ez rávall:
láttam az Ararátot
örök havával.*

*S íme: december
a három fagyosszentszel
gyilkolja kertem.*

*Sír a barackfa,
zokog a vén diófa:
csönd hull majd róla.*

*Állok alattuk
fejem lehajtva mélyen,
s faggatom, kérdem:*

*mért, miért törsz
az ártatlanokra, Tél,
miért, miért ölsz?!?*

IV. TOMBOL A TAVASZ

*Szélben és fényben
tenger hóvirág tüntet
az erdőszélen.*

*Nyit a tőzike.
Meg-megszagolja szirmát:
szarvas, őzike.*

*Füzek, fényesek,
szeleburdiak, barnák
ontják a barkát.*

*Tán el se hinnéd:
megfutamították a
telet a cinkék!*

*Hólé szivárog.
Hódítják a füvek az
egész világot.*

*Árad a Tarna.
Gallyat sodor, feketét.
Gyors vize barna.*

*Vén cinkos a Nap.
Kirajzanak a fényre
férgék, bogarak.*

*Csupa gólyahír,
csupa kököresin a rét:
némát szóra bír!*

*Szántanak, vetnek.
Kankalin-koszorút kap,
Krisztus, keresztet.*

*Dongók, ódöngők
dörmögnek a virágnak
tavaszköszöntőt.*

*Méhkas a meggyes.
Nem figyel a kisdíák:
egyest kap, egyest.*

*De gyűjti pénzét,
s a moziba beváltja:
Király Irénkét!*

*Tombol a tavasz.
Ám a magvak szívében
irdatlan csönd van.*

FINÁLÉ (Kikeleték)

*Havazz,
Tavasz!*

*Te
pelyhes pünkösdi
tél*

Kakukkszarvas!

*Mint a világ,
fölfegyverkezve minden ág!*

*Avass
katonáddá:*

Tavasz!

Örökzöld Földem!

Májusom!

Cigány Virágárusom!